

hậu một cách siêng năng.

Trời đen như mực tàu song mắt tôi có thể nhìn xuyên qua màn tối nên nhất cử nhất động đều được thu hình đầy đủ. Trước khi cô gái KGB lên tiếng báo động tôi đã thấy nhiều bóng đen đang chuyển động nhanh như tên bắn phía sau.

Tôi giả vờ làm theo lời nàng rồi lắc đầu :

— Là thật, tôi chẳng thấy gì cả.

Nàng gắt :

— Hừ... mắt anh nhìn gái sao rõ thế ! Hai cái bóng xe bình-bịch phóng hết tốc độ phía sau anh không thấy ư ?

Tôi ú ớ :

— Ủ nhỉ !

Nàng thúc giục :

— Vậy anh còn rềnh rang gì nữa ? Phóng lên, phóng nhanh lên, nếu không chết cả nút.

— Có sợ ư ?

— Hừ, chết đến nơi còn không sợ... Bọn lính cười mô-tô rượt theo đấy. Và lần này họ không cho chúng mình trốn thoát nữa đâu.

Tôi cười ha hả, ấn lút ga xăng.

Cuộc săn người bắt đầu.

VII

Thần Chết đâu đây...

Đến đây chắc nhiều bạn đọc sẽ cười mũi, có vẻ hoài nghi. Một lần nữa tôi xin nhắc lại rằng tất cả những việc xảy ra đều có thật, hoàn toàn có thật. Kể ra các bạn ngờ vực cũng đúng vì trên nguyên tắc không ai ở vào trường hợp nguy nan tột bậc ấy mà còn có đủ can đảm để cười ha hả.

Nhưng nếu bạn đọc đã sống trong nghề gián điệp, cọ sát mỗi ngày với thần Chết thì sẽ không còn hoài nghi nữa. Vì khi quá sợ con người thường có những cử chỉ tỏ ra không sợ. Nhà tâm lý học gọi đó là một cách dối lòng. Khi quá sợ, con người thường cười thật to bầu giảm bớt sợ.

Khi ấy tôi cười ha hả không phải để tự dối lòng. Vì lòng tôi bình tĩnh và sáng suốt hơn bao giờ hết. Tôi lái xe hơi ra giữa đường. Tuy bộ mã công kênh, nó có thể làm bọn lính chạy theo phải hụt hơi.

Tôi cố ý cho tốc độ hạ xuống chốc lát chờ hai binh-bịch đến gần. Đó là loại mô-tô BMW, của Đức quốc. So sánh tốc độ hai binh-bịch với tốc độ xe hơi tôi đoán phỏng đó là kiểu R/75 5. Nghĩa là kiểu lớn nhất do hãng BMW chế tạo. Hãng này nổi danh về mô-tô. Binh-bịch BMW chạy không nhanh bằng binh-bịch Honda song máy bền hơn.

Hai chiếc 75-5 này lớn 745 phân khối. Tốc độ tối đa chỉ có thể 175 cây số mỗi giờ, nên chúng khó có hy vọng bắt kịp xe Vôn-ga. Vả lại 175 cây số giờ trên xe hơi đã làm người lái đứng tim, mờ mắt, tứ chi run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh toát đầm đìa, phương chi là 175 cây số giờ trên xe mô-tô... Vì vậy, tôi vẫn tỉnh kho. Trừ phi hai tên lính phía sau đã được huấn luyện riêng về nghệ thuật rượt bắt bằng xe gắn máy... nếu không tôi chỉ cần gia tăng tốc độ là chúng sẽ rú nhau chạy thẳng xuống... ruộng.

Nhưng tôi đã tỉnh lắm. Cũng như chiếc xe chở hàng Vôn- a ồm ơ xo bại này, vỏ ngoài là rùa mà động cơ bên trong là ngựa thần hai chú binh-bịch BMW không phải là bọn nhãi ranh 745 phân khối như tôi suy diễn. Chúng phải là BMW hạng 1.200 phân khối, nghĩa là mô-tô lớn nhất thế giới. Động cơ của nó tương đương với động cơ xe hơi Pô-Dô, nó nhẹ cân hơn nhiều, tất nó phải chạy nhanh như điện xet.

Tôi chưa từng cưỡi binh-bịch 1.200 phân

khối nhưng đã biết tốc độ của nó. Tốc độ tối đa 270 cây số-giờ. Chao ôi, tôi đành nhìn chiêm phần thắng trong cuộc chạy đua đến thị trấn Minsk, ai dè mới ra quân tôi đã nếm mùi thảm bại.

Cô gái KGB thét như điên vào tai tôi :

— Ở kia, anh phóng nhanh nữa đi !

Tôi đã xử dụng đến mã lực cuối cùng của động cơ Vôn-ga, đồng hồ tốc độ đã tới 180 cây số giờ. vậy mà nàng vẫn cho là chậm. Vô-lăng trông trơn, nếu tôi non tay lái thì cam-nhông đã đâm vào hàng cỏ thụ rừng sừng bên đường. Mọi bộ phận trong xe đều kêu ầm ầm, tôi có cảm tưởng như ca-bô sắp sửa bay tốc lên kéo theo tấm kiếng chắn gió. Ghế ngồi cũng nghiêng ngả, tôi phải dựa vào cửa xe để khỏi mất thăng bằng. Nếu khóa cửa bị tuột, cánh cửa mở bật ra ngoài, tôi sẽ lộn nhào xuống đường nhựa và lăn luôn bánh xe trên ngực.

Tôi cũng không hiểu tại sao bốn vỏ lốp còn đủ sức chịu đựng như vậy. Muốn không gặp tai nạn ở tốc độ 160 cây số-giờ trở lên, người ta phải dùng lốp cao-su đặc biệt. Nếu tôi không lăm bốn bánh xe Vôn-ga chẳng có gì là mới. Hai bánh trước đã mòn 50 phần trăm. Nhỏ bánh trước là... chết, dầu lái rất khó, tôi vẫn khó cứu vãn được tình thế. Vì xe này là xe chở hàng cồng kềnh, nặng nề, không phải xe đua gọn gàng và nhẹ tâng mà tôi thường điều khiển. Mỗi khi đua xe tôi lại gắn vỏ lốp đặc

biệt còn mới toanh. Đúng là tôi uống thuốc... liều, vì chỉ có kẻ liều một cách ngu xuẩn mới phóng nhanh với những vỏ lốp ọp ẹp.

Toe toe... Toe toe... Hừ phía sau hai bình-bịch vừa rú kèn. Kèn của chúng lại kêu toe toe-như kèn của con nít.

Toe toe... toe toe... Trong chớp mắt, một chú mô-tô từ đường vòng sau lưng nhỏ đầu ra chỉ cách xe hơi một trăm thước. Khi ấy đèn pha mô-tô mới được mở lên sáng rực. Chắc là đèn pha i-ốt nên ban đêm bỗng trở thành ban ngày. Tôi không dám khinh thường toán lính cưỡi mô-tô nữa. Tên đi đầu vượt qua xe hơi, rú kèn toe toe, tay vẩy rối rít ra hiệu dừng lại. Tên thứ hai chạy trước đầu xe với mục đích chặn đường không cho tôi vọt lên.

Dẫu hẳn không ngáng đường tôi cũng giảm tốc độ. Vì cuộc đua giữa Vôn-ga và bình-bịch 1.200 phân khối hoàn toàn chênh lệch. Mặt khác, tôi đã có định kiến rõ rệt. Tôi sẽ đậu lại xem KGB phớt trường đôn phép nào nữa.

Cô gái này lửa giăng lấy vô-lăng :

— Anh điên à ? Tại sao anh đậu lại ?

Tôi nhún vai :

— Tôi không điên. Mô-tô của họ nhanh hơn, bỏ chạy dễ ăn đạn súng máy ư ?

Nàng thở dài ngời yên. Tuy nhiên qua ánh đèn táp-lô xanh nhợt nhạt tôi thoáng thấy nàng rút

trong xác da ra một khẩu súng trái khế. Xe cam-nhông đã dừng lại nghênh ngang giữa đường. Tôi lấy làm mừng vì ngoài hai tên lính cưỡi mô-tô ra không còn ai nữa. Với hai khối thịt dầu độn này tôi có thể ăn gỏi dễ dàng.

Một tên khệnh khạng bước lại gần cửa xe, giọng ồm ồm :

— Yêu cầu thiếu tá quay đầu xe.

Cô gái KGB nói vọng ra, vẻ mặt giận dữ :

— Quay đầu xe để làm gì ?

— Để về Mạc tư khoa.

— Ai cho phép các anh chặn xe tôi ?

— Lệnh trung ương. Một thiết giáp xa sắp đến để hộ tống thiếu tá và những người trong xe trở về.

Tôi liếc thấy cô gái KGB tái mặt. Nàng đang đỏ gay vì tức tối bỗng xanh mét vì sợ hãi. Nàng còn trù trù thì tên lính đã nói tiếp, vẫn bằng giọng ồm ồm hỗn xược, khà : hẳn cử chỉ ngoan ngoãn, kính nể hồi ở trạm kiểm soát :

— Nhanh lên. Không hy vọng trốn thoát được đâu. Phía trước đã có nút chặn của một đại đội công an. Trên không lại có trực thăng bay lượn. Thiếu tá nên quay về thì hơn.

Cô gái KGB đã lấy lại bình tĩnh :

— Té ra các anh chẳng coi cấp bậc của tôi là gì cả. Các anh tưởng tôi là thiếu tá giả hiệu phải

không ? Để tôi gọi điện thoại siêu tần số ngay bây giờ cho thiếu tướng Volirết.

— Vâng, thiếu tá cứ gọi điện thoại đi. Chính thiếu tướng Volirết đã ra lệnh cho chúng tôi đuổi bắt xe này lại. Thiếu tá là sĩ quan KGB thật thụ nhưng còn mấy người ngồi trong xe này..

Cô gái KGB lặng im. Họ đã biết hết. Tôi bèn nói lớn với tên lính :

— Đồng ý. Tôi sẽ trở đầu xe ngay.

Hắn lùi lại mấy bước đồng thời dẫn với :

— Nếu ông chạy thẳng bắt buộc chúng tôi nổ súng. Bạn tôi đã lên đạn sẵn sàng.

Tôi bích vào vai cô gái KGB :

— Em cầm vô-lăng.

Nàng hỏi tôi :

— Anh định đầu hàng ư ?

— Dĩ nhiên là không. Trong khi em trở đầu xe anh sẽ bắn hạ thẳng lính đứng giữa đường.

— Còn thẳng đứng bên xe ?

— Anh không quên bắn dân, em yên tâm.

Nghiêm nhiên tôi gọi nàng bằng « em » và xưng « anh » ngọt sớt. Không hiểu sao tôi lại thân mật nhanh chóng với nàng như vậy. Tiếng « anh » và tiếng « em » thấm thết tự nhiên thộc vọt ra miệng, chứ thật tôi không hề có ý tưởng lợi dụng.

Cô gái KGB rồ ga, gài số de, lùi từ từ trước khi lái thật nhanh vòng qua đường. Trong khi ấy

tên lính cầm tiêu liên giữa đường vẫn xoay chân, miệng súng luôn luôn chĩa thẳng vào xe. Tuy nhiên, tôi không lo ngại vì hắn không chủ tâm bắn chúng tôi mà chỉ bắn lớp trước. Nghĩa là thượng cấp ra lệnh cho hắn bắt sống chúng tôi và áp giải về Mạc tư Khoa an toàn.

Hắn đã tới số một cách oan uổng. Vì tôi không thể không giết hắn. Hắn đứng cách tôi khoảng 10 thước. 10 thước kể cũng khá xa đối với súng lục. Nhưng tôi có thể bắn trúng đích trong những khoảng xa hơn nữa. Cho nên tôi chỉ cần một viên đạn 9 li là đủ phá nát trái tim.

Súng tôi vừa nổ đoàn hắn đã buông tiêu liên, ngã gục xuống mặt lộ. Bạn hắn chưa kịp phản ứng tôi đã mở cửa xe, tông luôn cánh cửa nặng chinh chinh vào người. Đồng thời tôi co chân nhảy xuống.

May tôi nhảy xuống kịp nếu không đã bị ăn đạn. Vì tuy bị cánh cửa đập bất thần vào ngực hắn vẫn còn tỉnh táo. Mọi té ngã hắn đã lờm cờm bỏ dấy, rút phăng khẩu súng ngắn đeo ở bao thắt lưng. Tôi phóng cước vào bàn tay cầm súng, hắn cố tránh mà không kịp.

Sau khi bị đánh rơi súng hắn ào vào người tôi. Và ngay trong phút đầu hắn đã xử dụng quyền sambô. Đối với tôi, quyền sambô của Nga là tư không còn là môn võ xa lạ. Nhưng khẩu nổi trong

dời hoạt động điệp báo tôi đánh đầu được đẩy nên mang bệnh khinh địch trầm trọng. Thấy đối phương giở võ sambô tôi không thêm áp đảo, chờ hấn đứng thẳng dậy và ra đòn mới đối phó.

Quyền sambô chuyên dùng hai tay. Cái tát sambô có thể làm kẻ địch võ màng tang, long óc. Khi hấn hoành tay trái tát tôi, tôi mỉm cười chịu đòn. Tôi định ninh hấn là tên lính quèn, chẳng qua chỉ gã ngựa giùm tôi là cùng. Tôi không thể ngờ rằng tên lính quèn công an lại là cao thủ sambô. Nên chỉ suýt nữa là tôi rụng hết hàm răng. Vâng, suýt nữa tôi phải ăn cháo thay cơm, chờ cho hàm răng giả hoàn thành. Tôi giỏi nội công, cái tát sambô cực mạnh cũng chỉ có thể làm tôi tàn phế, chứ không thể giết được tôi. Nhưng nếu mất răng, phải đeo răng giả, tôi còn khổ hơn là bị giết nữa. Vì từ nay trở đi tôi sẽ bị các bông hoa biết nói lánh xa. Họ yêu tôi vì cái miệng. Họ sẽ bỏ rơi anh chàng bị móm...

Tôi chuyển thể nhanh như chớp xẹt nên cái tát sambô trượt xuống cằm. Cằm của tôi được đúc trong bê-tông cốt sắt. Tuy vậy tôi cũng thất diện bát đảo trong một vài giây đồng hồ. Tên lính hí hửng tổng ra cái tát sambô thứ hai. Hừ, ăn quen bèn mũi, tôi khinh địch một lần đã hút chết rồi đầu dám khinh địch lần thứ hai nữa. Bàn tay phải của tôi vút lên, chặn đứng cái tát hấn

xuộc, đồng thời tôi trả lễ cho hấn bằng cùi tay trái, kèm theo một cái lên gối.

Cả hai cú atêmi đều nhắm vào d'rong-tùng (1)

Theo võ thuật thì đòn vào d'rong-tùng không phải là đòn chết. Người yếu đánh người khỏe thì đòn này chẳng thần thánh gì, hai người ngang sức nhau nếu đánh mạnh lực phủ ngũ tạng có thể bị hư hại. Muốn làm đối phương chết thì phải dùng hết sức mạnh và tấn công đúng huyết đạo.

Sức mạnh của tôi đủ giết hấn bằng một đòn. Chẳng hiểu sao tôi lại phóng cả hai atêmi. Có lẽ vì tôi nóng lòng thanh toán để còn nghênh tiếp chiếc xe bọc sắt của KGB sắp đến.

Trừ phi bụng hấn cũng cứng như chiếc xe bọc sắt hấn mới thoát chết. Bởi vậy hấn ngã nhào xuống đưng, đầu gối lên gốc cây sù sì. Tôi cúi xuống lột quần áo của xác chết, mặc vào người. Hồi nãy, tôi mặc quần áo của gã KGB bị giết tại Mạc tư khoa. Giờ đây là quần áo của binh sĩ KGB. Hấn cao hơn và to ngang hơn tôi nên bộ sắc phục rộng thùng thình. Tôi đội mũ vào đầu, ngoảnh nhìn cô gái KGB.

Tôi tưởng nàng đang ngồi run. Nhưng không, nàng lại nhe răng trắng bóng ra cười tình với tôi. Tôi nắn vai đá hai thi thể vô tội còn nóng xuống ruộng

1) tiếng Pháp là plexus solaire.

Thì ngay khi ấy một chiến xa rầm rộ chạy tới.

Tôi giờ tay vẫy cho xe tăng dừng lại. Tháp xe tăng mở rộng, một sĩ quan Nga lộ mặt ra ngoài, hắt quát oang oang :

— Xong chưa ?

Tôi đáp :

— Thưa rồi.

Tôi đã tiến đến sát chiến xa. Tôi nhìn thấy rõ cấp bậc trên cổ hấn. Té ra hấn là đại úy. Hấn cũng nhìn thấy tôi rõ như ban ngày trong ánh sáng đèn pha của xe Vôn-ga. Mắt hấn bỗng chớp nhẹ một cái. Đường như hấn vừa khám phá ra tôi không phải là thuộc cấp của hấn.

Nhưng muộn mất rồi, hấn chưa kịp thụt đầu xuống tôi đã ném trái lựu đạn đã tháo kíp sẵn vào lỗ hồng trên đầu chiến xa, đồng thời tôi phi thân nằm rạp xuống mặt đường.

Ừm một tiếng... Lửa bốc cháy rần rần.

Thế là hết.

Tôi chạy vội lại xe Vôn-ga. Cô gái KGB nắm chặt cánh tay tôi. Giọng nàng lạc hẳn :

— Trời ơi, em cứ tưởng là mộng !

Nàng nói đúng. Vì nàng dinh ninh tôi chỉ là điệp viên tầm thường, như những điệp viên nàng đã gặp. Nhưng cô em ơi, rồi đây cô em còn mộng nhiều nữa ! Giấc mộng của cô em vẫn chưa tàn đâu !

Nàng bị bàng hoàng nên máy xe chưa chịu nổ.

Thì ra nàng say mê theo dõi quang cảnh trên đường và rút chìa khóa khỏi công-tắc. Vẫn chưa hết, nàng còn đánh rơi chìa khóa xuống sàn xe, báo hại tôi phải lom khom tìm mất ba, bốn phút mới thấy.

Nàng ôm chầm lấy tôi xin lỗi rối rít :

— Em mừng quá, em sướng quá nên em quên khuấy.

Nàng kéo tôi lại hôn. Tình trạng dầu sôi lửa bỏng như thế này mà nàng còn nghĩ đến yêu đương được kể cũng lạ. Xỉa thừa, đàn bà vốn là vật lạ nhất trên đời... Được nàng hôn, tôi không đợi thêm giây đồng hồ nào nữa. Tôi ghì nàng trong cánh tay, miệng thì hôn còn tay thì luồn vào troag áo nàng. Nàng giẫy lên như đĩa phải vôi. Nhưng không phải giẫy lên để kháng cự. Mà là giẫy lên trong hoan lạc.

Xe Vôn-ga không lấy gì làm chặt chội nên tôi muốn dốt cháy giai đoạn, tiến lên một nấc nữa trong tình yêu trai gái. Có lẽ nàng cũng chờ tôi đòi hỏi nên chẳng thốt một lời, mà nằm dài ngoan ngoãn trên băng xe. Trời khá lạnh, vậy mà y phục của nàng mở rộng (một phần tại tôi tay máy phần khác là tại nàng...) da thịt trắng nõn lồ lộ ra ngoài.

Nếu tôi là ông thầy tu già, từ nhỏ đến lớn luôn luôn mình chính tôi cũng xả ngay xuống. không ngần ngại chút nào, huống hồ tôi chỉ là con

người nặng chịu tục lụy... Vì vậy, tôi đáp ứng một cách cuồng nhiệt.

Nhưng (vâng, thưa bạn đọc còn chữ « nhưng » quái ác và tàn nhẫn này nữa) ô cửa ngăn đôi phòng lái với phía sau bỗng được kéo ra, và giọng nói sắc như lưỡi dao máy của cuối thế kỷ 18 ở Pháp được cất lên, khiến tôi rụng rời tay chân :

— Khô quá, hoàn cảnh này mà ông bà còn định giở trò ân ái với nhau được ư ?

Đó là giọng nói của Lolô.

Tôi uất người, trái tim như ngừng đập. Lolô đã phá tôi vào lúc không nên phá nhất. Giọng nói của nàng còn pha lẫn ghen tuông, một sự ghen tuông ghê gớm. Nếu tôi không nghe lời, nàng sẽ có thể tặng tôi một nhát dao chí mạng nữa.

Lời cảnh cáo của Lolô cũng là gáo nước lạnh làm người đẹp đang chờ đợi trên băng xe giặt mình tỉnh mộng. Lolô vẫn chưa chịu buông tha :

— Thôi, ông bà cứ tiếp tục diễn trò đi, kéo lại trách chúng tôi quấy nhiễu ! Cảm ơn ông bà, vợ chồng chúng tôi xin xuống xe ở đây để ông bà được tự do..

Cô gái KGB vội phản vua :

— Nào chúng tôi đã làm gì đâu ?

Lolô nói mát mẽ :

— Xin lỗi. Vì mắt chúng tôi kèm nhèm.

Hừ, mắt nàng mà kèm nhèm ! Trời tối hơn

nửa nàng còn thấy rõ, phương chi đèn táp-lô và đèn trong xe đều được mở sáng.

Nghe nàng nói, tôi bắt đầu sợ. Thật vậy, tôi không sợ súng tiêu liên cũng như xe tăng của KGB nhưng lại sợ đàn bà đánh ghen. Súng chỉ bắn đoàng một tiếng là chết hay bị thương chứ đàn bà đánh ghen thì hết âm thanh này đến âm thanh khác, hết giờ này đến giờ khác cuộc hành quyết sẽ diễn ra từ từ, nhưng ác liệt. Trong đời tôi vốn sợ bệnh ghen của phái yếu. Khi ghen họ sẵn sàng quên nhiệm vụ, dầu là nhiệm vụ trọng đại bậc nhất.

Tôi đành nỏ máy xe thật lớn để át giọng. Lolô còn nheo nhéo nên tôi vội dọa :

— Coi-chừng... dường như phía sau có xe.

Tôi nói hú họa cốt cho nàng im tiếng. Chứ thật ra phía sau chẳng có xe cộ gì ráo. Tôi xả hết tốc độ, phóng như bay. Cô gái KGB ngồi xè ra tận nút băng ghế. Ý nàng muốn chuộc tội với Lolô đấy, tôi ngồi ra xa rồi đấy, đã bằng lòng chưa. Tôi thoáng gấp cái liếc đưa đầu của nàng. Bằng khỏe mắt, nàng ngầm bảo :

— Em không chịu thua đâu, xin anh đừng hiền lắm. Chẳng qua em nhịn nhục vì sợ hồng việc lớn. Con bé Lolô thật tham lam vô lối.. nó cód ức lang quân kẻ kẻ một bên mà còn ghen ngược.

Tôi thở dài tiếp tục lái. Con đường thẳng băng, không một chỗ rẽ. Hai hàng cây cao cũng thẳng băng. Giờ này Nguyễn Hương ở Sài Gòn có thấu

hiếu tâm sự của tôi không? Hân nàng cũng đang ghen ngầm Nàng tưởng chuyến đi của tôi đầy ắp vui thú. Nàng có ngờ đâu thân tôi khổ sở như thế này...

Đột nhiên cô gái KGB thò mặt ra ngoài cửa xe. Tôi vội hỏi nàng:

— Cái gì thế?

Nàng ngoảnh vào, hỏi lại:

— Anh nghe tiếng gì không?

Thoạt tiên tôi chỉ nghe tiếng động cơ xe hơi và tiếng gié khuya thổi vù vù. Khốn nạn... tại tôi rất thính nhưng vì ruột gan rối bời sau trận ghen tuông vô lý nên chẳng nghe thấy gì nữa.

Tôi lắc đầu:

— Không.

Cô gái KGB nở:

— Khô quá nó kêu lớn như thế mà anh không nghe thấy ư? Anh thử định thần lại xem...

Rừ rừ... rừ rừ... tôi nghe thấy rồi. Đó là tiếng động cơ nổ ròn trên đầu. Không phải tiếng động cơ xe hơi. Mà là tiếng trực thăng. Nghĩa là trực thăng công an đang theo dõi chúng tôi.

Cô gái KGB ngồi xích lại gần tôi:

— Liệu họ nhìn thấy mình không?

Tôi xả thêm ga xăng, mắt dán vào đồng hồ tốc độ. Động cơ đã chạy kiệt lực, tôi không thể cho chạy nhanh hơn nữa. Cho dầu là xe đua Ferrari tôi cũng có rất ít hy vọng thoát thân. Đường

đã thẳng băng, xe cô lại tịnh không có chiếc nào, xe Vận-ga của tôi đã trở thành mục tiêu ngon lành cho xạ thủ trên trực thăng. Trừ phi xạ thủ mới học xù dụng đại liên, hoặc giả được lệnh bắn ra ngoài thì chúng tôi mới khỏi chết...

Nhưng...

Một loạt đạn nổ rền. Loạt đạn này chắc được bắn chỉ thiên. Trực thăng xà thấp xuống. Rồi bùng bùng..., hai hỏa châu cùng được bắn ra một lượt màu đỏ sáng rực một vùng. Tôi chưa kịp phản ứng thì trực thăng đã bay gần dụng ngọn cây. Rồi tacata, tacata...

Tôi không dám tiếp tục lái nữa. Vì phía trước là con đường trục tếu, hai bên toàn là cây khô trụi lá. Ngồi trên trực thăng người ta có thể thấy cả diều thuốc đang cháy trên môi tôi. Tôi thẳng gấp, đầu lại, rồi quát to:

— Xuống mau.

Cô gái KGB lăn tròn từ trên xe xuống vệ cỏ. Cách lần này chứng tỏ nàng đã được huấn luyện khá thuần thục về cận vệ chiến. Tôi chưa dám lùi xuống ruộng vì còn phải chờ cặp vợ chồng bắt dặc dĩ Faben-Lôlô. Tôi đứng khời khời giữa đường trong khi trực thăng phành phạch lướt qua. Dưới ánh hỏa châu, tôi thấy tên xạ thủ mặc áo di-lê chần đạn đang lộ đầu ra khỏi trực thăng. Nếu có súng, hẳn đã bị tôi đuổi về ám phủ bằng một viên kẹo